

Đovana Flečer

TEBE
v
ŽELIM

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Giovanna Fletcher
You're the One That I Want

Copyright © 2015 by Giovanna Fletcher
Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Pre svega, u suprugino i u svoje ime želim da vam svi-
ma zahvalim što ste ovde. Mnogo nam znači što smo
okruženi porodicom i prijateljima na najznačajniji dan
u našem životu.

Medi

Dvadeset šest godina...

Mene i mog budućeg muža delilo je nepunih šesnaest metara. Tek toliko mi je preostalo da dovršim preobražaj iz gospođice Medi Herst u gospođu Medi Majls, da pređem tih nepunih šesnaest metara i izgovorim zavete. Tad ću moći da ostavim prošlost za sobom i da gledam u budućnost sa sigurnošću, dostojanstvom i ljubavlju dobrog čoveka, znajući da je zaslužujem.

Iako sam ovo želela, bilo je to ipak najtežih šesnaest metara koje sam ikada morala da pređem. Bila sam ubeđena da odlazim od nekog ko bi mogao da me uzdigne do vrtoglavih visina svojom ljubavlju – ljubavlju koju je trebalo samo da prihvatim, ali koja mi zapravo nikad nije bila nadomak ruke. Možda bismo, da su okolnosti drugačije, imali nešto čarobno. Bolelo me je što se udaljavam od tih osećanja, od njega, ali rekla sam sve što je trebalo reći. Znao je da ga volim i da je moja ljubav prema njemu bezuslovna, kao što je oduvek i bila.

U crkvi se začula pesma „*Give me Joy in my Heart*“ i prenela me iz razvejanih misli, dajući mi do znanja da je vreme

da uđem. Deveruše su, jedna po jedna, mirno prošle ispod ogromnog drvenog luka. Perl, poslednja od njih, okrenula se i upadljivo mi namignula pre nego što je krenula za ostalima, a za njom je lebdeo šlep haljine od šifona boje mente.

„Sprema si?“, pitao me je tata, neverovatno sladak u svetlosivom odelu s kravatom smaragdne boje koja je stajala malo ukrivo. Kosu prošaranu sedim vlasima skoro sasvim mu je pokrivao veliki cilindar, zbog kog je začudo delovao niže nego obično, iako je s njim trebalo da dobije na visini. Izgledao je nervozno kao i ja – a na to nisam bila spremna!

Ispravila sam mu kravatu i kratko mu klimnula glavom.

On mi je proverio veo onako kako ga je mama očigledno podučila da uradi – tako da mi se leluja pored lica, a ne ispred njega. Zatim je stao pored mene i digao ruku pre nego što ju je savio da je poduhvatim.

„Medi, izgledaš prelepo“, šapnuo je.

„Hvala, tata“, jedva sam uspela da izgovorim jer me je sve više hvatao nemir.

„Jesi li nervozna?“

Još jednom sam klimnula glavom.

„Osećaćeš se bolje čim ga budeš ugledala. Hajde, drži se svog starog oca. Vreme je da mladoženja vidi mladu“, rekao je i čvrsto mi stegao ruku uza se.

Kad je došao red na nas, krenuli smo čvrstim korakom, kao što smo se dogovorili – ni prebrzo, kao da skoro trčimo do oltara, ali ni presporo, pa da nas ljudi gledaju i zevaju od dosade. Tog jutra smo uvežbavali korak kako bismo bili sigurni da nećemo sasvim uprskati.

Shvatila sam da se čvrsto držim za tatinu ruku kad smo skrenuli u crkvu i prošli na vrata. Dočekalo nas je more lica – čitava pastva je bila na nogama, gledala me smešeći se najširim osmesima koje sam do tada videla. A bilo ih je

tako mnogo! Pravo je čudo da uopšte poznajemo toliko mnogo ljudi.

Za vreme proba venčаницe, bezbroj puta su mi kazali da naročito uživam u tom trenutku, da gledam ta lica, lica ljudi koje smo oboje voleli i uvažavali, i da se naslađujem njihovom toplinom. Njihova ljubav toga dana bila je upućena nama. Rečeno mi je da je prihvatim. Međutim, dok sam posmatrala njihova lica, te osmehe što odišu srećom i radošću, ono osećanje što mi je nedeljama raslo u grudima još više me je steglo.

To je bilo to.

Nazad nisam mogla.

Prostrelio me je nalet sreće čim sam pred oltarom opazila njega kako me gleda, prosto božanstven. Tog mog divnog čoveka, Roberta Majlsa – snažnog, pouzdanog i punog ljubavi. Mog najboljeg druga. Stisla sam usne pošto su mi se obrazi zgrčili i suze krenule na oči pri samom pogledu na njega, lepšeg nego ikad u tom sivom odelu. Kad su mu se zanosne zelene oči ukrstile s mojim očima, onaj njegov visoki, mišićavi stas se vidno opustio, a sočne usne se razvukle u osmeh na koji sam prosto morala da uzvratim.

A tad sam krišom pogledala desno od Roberta i spazila svoju drugu ljubav, Bena Gilberta – dobrog, velikodušnog, sposobnog da mi raskravi srce samo jednim pogledom. No on me nije gledao. Stajao je oborene glave, usredsređen na pod pred sobom; videla sam mu samo potiljak sa smeđom kosom zalizanom voskom – sakrio je glatku crnpu rastu kožu lica i one oči kao natopljene čokoladom.

To njegovo oklevanje da digne pogled dirnulo me je, istog trena me navelo da se pokolebam u svojoj odluci.

Iznenada, neka sila u meni nagnala ga je da me pogleda. Poželela sam, jednim delom bića, da prekine venčanje, da

mi pokaže koliko mu je tačno stalo do mene. Želela sam da me spreči da načinim užasnu grešku... ali zar sam zaista mislila da to pravim? Užasnu grešku?

Volela sam Roberta, ali volela sam i Bena. Obojica su me poznavala sedamnaest godina – i jedan i drugi su videli moje najgore strane, dizali me kad bi me oborio očaj, poturali mi rame za jecanje kad sam morala da se isplačem. Bili su moje nepokolebljive uzdanice. U množini. Ne u jednini.

Da, odlučila sam. Prihvatila sam Robertovu prosidbu, obukla ogromnu belu haljinu i krenula prema oltaru – međutim, da je Ben progovorio, samo da se značajno zakašljao, možda bih prekinula venčanje.

Čak i u tom trenutku.

Pošto Ben nije ni zucnuo dok je obred odmicao, pa ni kad su okupljeni upitani ima li razloga da se ne spojimo u bračnu zajednicu, meni je sinulo da on nema nameru da se bori.

Puštao me je...

Medi mi je privukla pažnju prvog dana kad sam je spazio. Izgledala je ljupko sa onom čupavom, divljom kratkom kosom i rumenim obrazima. Izgledala je i kao da će svakog trena briznuti u plač. Nisam siguran šta je pomislila o meni i mom drugu, mojoj potpori – bili smo bucmastih lica i preterano oduševljeni – pa zapravo, mislim da je bila prilično užasnuta. Ipak smo je na kraju pridobili. Još nismo sasvim sigurni kako nam je to uspelo...

Ben

Devet godina...

Primetio sam je upravo dok sam se mučio sa odlukom koja je boja flomastera, crvena ili zelena, bolja za zmijsku kosu moje Meduze (vrlo važna odluka i ne treba je shvatiti olako) – gledala je po razredu krupnim plavim očima. Obrazi i nos su joj bili rumeni od hodanja do škole po hladnom februarskom vazduhu, a krajevi ne baš savršeno podšišane kratke riđe kose neposlušno su se uvijali unutra i napolje. Školska uniforma, identična kao i na svakoj drugoj devojčici iz razreda (ista kao i dečačka, samo što smo mi nosili pantalone) – siva plisirana suknja, bela majica i zeleni džemper sa školskim grbom na kom je mesna crkva – bila joj je prevelika. Suknja joj je visila preko kolena, a rukavi džempera su joj bili podvrnuti kod lakata da joj ne bi pokrivali šake u kojima je stezala zelenu kesu s knjigama tako čvrsto da su joj zglavci prstiju pobeledi od naprezanja. Usne je stisnula kao da se trudi da ne zaplače. Vidno se koprcala u novom okruženju – što nije baš iznenađujuće s obzirom na to da je većina nas ostavila ono čime se bavila i piljila u nju.

Naš učitelj gospodin Votson, koji je uvek izgledao kao da je neraspoložen i sebao očima na nas kroz naočare

u žičanom ramu, odveo ju je do njene klupe. To je bilo mesto koje niko od nas nije želeo – okrenuto prema zidu i razrednom ve-ceu – dvostruka nepovoljnost. Ne samo da ste morali da sedite i gledate onaj zid bolesne boje na samo trideset centimetara od lica već bi vas s vremena na vreme, ako neko reši da obavi veliku nuždu, zapahnuo dašak tog smrada, koji se osećao ponekad i po nekoliko sati. Bilo je prilično ogavno.

Tad sam poželeo da joj priđem. Hteo sam da se oseti dobrodošlo, a ne usamljeno. Međutim, devetogodišnjaci ne rade tako nešto. Stoga sam se odupro nagonu. Samo sam nastavio da sedim i zurim kao i svi ostali.

„Imaš li zeleni flomaster?“, pitao je Robert, moj najbolji drug, koji je svakodnevno sedeo meni zdesna. Bili smo nerazdvojni. Tako je otkad su nam se mame upoznale u mesnom parku dok smo mi još bili u kolicima i sa cuclama – što ih je navelo da se iz dana u dan nalaze na čaju, keksu i lakom predahu od bebećeg gugukanja. Posle mnogo meseci u društvu jedino Roberta ili mene, one su uživale u razgovoru s nekim odraslim dok su nam tate bile na poslu. Prema rečima moje mame, Robert mi je tog prvog dana dao jednu grožđicu iz pune kutije i to je bilo dovoljno – postali smo drugari za ceo život. Pa, kažu da jednostavni postupci...

Sad u klupi, zbunio sam se njegovim pitanjem – još nisam odlučio kojom bojom da dovršim zmiје, ali sam mu, svejedno, pružio zeleni flomaster. Više mi nije bilo važno – usredredio sam se na pridošlicu. Meduza je mogla da pričeka.

„U šta buljiš?“, pitao je Robert sklanjajući plavu kosu sa očiju.

Ništa nisam rekao, ali on je onim sitnim, blistavim zelenim očima pratio moj pogled.

„O-ho-ho... lepo“, zakikotao se.

Robert je spustio na sto flomaster koji samo što je uzeo, pa je uz mene zurio u novajliju. Nismo razmenili ni reči. Samo smo sedeli i gledali. Zaista je delovala vrlo lepo, shvatio sam i složio se s Robertom.

„Slušajte“, zagrmio je gospodin Votson, češući sa strane okrugli stomak koji je pretio da će mu iscuriti iz bele košulje, i privukao nam pažnju. „Hteo bih da poželite dobrodošlicu Medi, vašoj novoj drugarici u odeljenju. Upravo se doselila ovamo iz Londona.“

„Dobro jutro, Medi. Dobro jutro, svima redom“, uglas smo zagraktali – što smo učili od prvog dana u Pisvudskoj osnovnoj školi. Zanima me u kom trenutku, kao društvo, prerastemo tako nešto – ne događa se da odrasli tako zakevcu na tebe pošto stigneš na novo radno mesto. Kad bih došao na nov posao, a svi se okrenuli prema meni i povikali: „Dobro jutro, Bene Gilberte“, uz bolesno slatke osmehe, mislim da bih pobegao glavom bez obzira. Ličilo bi mi na nekakvu sektu. Ipak, moram priznati, izuzetno sam uživao kad sam Medi Herst pozeleo dobro jutro njenog prvog dana.

Gledao sam je kako diže glavu dok smo je horski pozdravljali i zaprepastio se kad je samo na sekundicu ukrstila pogled sa mnom. Obrazi su mi najednom živnuli i osetio sam kako se izvijaju u ogroman, blentav osmeh. Kratko se i sama nasmešila pre nego što je na tren pogledala pored mene, a onda opet u zemlju – sve rumenija. Okrenuo sam se prema Robertu i video da i on ima isti glupi osmeh kao i ja. Pogledao me je, pa se još jednom zakikotao.

Robert se nikad nije kikotao. Smejao se, ali nikad kiko-
tao. To novo, ženskasto cerekanje, od kog nije mogao da se uzdrži, bilo je sasvim zabavno.

Čim je došlo vreme ručku, Robert i ja nismo dangubili, već smo prišli Medi i javili joj se. Odveli smo je u trpezariju

(navalili smo na krokete od krompira, ćureće pohovano meso u obliku dinosaurusu i kivan pasulj – tad je hrana bila fenomenalna), pa prikupili koliko smo mogli obaveštenja o devojčici za koju smo rešili da će nam biti nova drugarica.

Srca su nam poskočila od radosti kad nam je otkrila da živi odmah iza ugla od nas – obojica smo je gledali razvučenih usta u kez, prosto ne verujući da smo takve sreće, i razmišljali kad ćemo moći da je pozovemo da izađe i igra se s nama.

Treba svakako reći da smo istog trena bili svesni da je Medi bila drugačija od ostalih devojčica koje smo poznavali – opčinila nas je na prvi pogled. Prosto je zračila svojom pojavom, nekim neobjašnjivim svojstvom koje nas je privlačilo kao dva poslušna kučenceta.

Ni jednim jedinim delićem sebe nisam želeo da se oduprem toj privlačnosti.

S radošću sam pridobijen.

Trenutno obuzet.

Medi

Devet godina...

Nisam bila baš oduševljena kad su mama i tata objavili naš odlazak „na selo“ – iako su tvrdili da je to radi „boljeg načina života“. Zamislila sam da ćemo živeti u drvenoj kolibi, a kilometrima oko nas neće biti žive duše, okruživaće nas samo njive pod pšenicom i smrdljive kokoške – nešto nalik *Maloj kući u preriji*. U stvari, u Pisvudu i nije bilo tako loše – pre svega, naša kuća bila je izgrađena od opeke, imali smo susede, a nigde na vidiku nije bilo ni pileta. Tu je bio metež Visoke ulice, pune prodavnica, pabova (imali su četiri paba – možda čak i previše za tako malo mesto), a na njenom kraju veliki kulturni centar. Do nje se moglo lagodno došetati iz svakog dela sela. Mesna anglikanska crkva nalazila se na polovini te prometne ulice, a oko nje cvečara i pekara – od mirisa sveže pečenog hleba i kolača ljudima što su klečali u crkvi i molili se krčali su stomaci.

Bila sam nervozna što krećem u novu školu i što treba da upoznam nova lica. Ni u prethodnom razredu nisam bila baš popularno dete, ali sam imala finu grupu drugara, te mi je bilo žao što sam morala da se oprostim od njih kad smo

se selili. Kao i svaka devojčica tog uzrasta, želela sam samo da me novi drugovi zavole.

Prvog dana u školi bila sam izuzetno nervozna i uznemirena kad je gospodin Votson onako oštro skrenuo opštu pažnju na mene. Čudno je što učitelji ne shvataju koliko je taj trenutak stresan i nezgodan za dete – kad znaš da te svi odmeravaju i razmatraju jesu li zainteresovani da im postaneš najbolja drugarica ili bi da te osude da zauvek budeš odeljenski gubitnik. To je tako bolno. Osećala sam kako mi se iz sekunda u sekund lice sve više crveni, a bešika sve više popušta – trebao mi je svaki atom samokontrole da se ne upiškim na licu mesta. Kakav bi to početak bio!

Kad sam konačno prikupila hrabrost da dignem pogled sa istanjenog mrkog tepiha pod nogama i ugledala Roberta i Bena koji su mi upućivali sasvim ljigave osmehe, osetila sam se mnogo opuštenije. Unutrašnji nemir se odmah povukao, što mi je omogućilo da im sevnem osmeh pre nego što sam opet spustila pogled u onu mrku boju dole.

Iako smo razmenili osmehe, ipak sam se iznenadila kad su mi oni prvi prišli. Mislila sam da će to uraditi devojčice iz razreda. Pretpostavljala sam da će jedna od njih biti srećna da ima nekog novog za druženje, ali izgleda da nije bilo tako. Nijedna se nije potrudila oko mene tog prvog dana. Umesto njih, ona dva dečaka su se zainteresovala.

Sećam se da sam mislila kako su Robert i Ben smešan par. Robert, za koga sam primetila da očigledno ima više samopouzdanja od njih dvojice, puštao je kosu plavu kao slama da mu, nalik svilenkastim zavesama, pada pravo oko lica, sve do jagodica. Blistave zelene oči, posute zlatnim mrljicama, kao da nikad nisu bile sasvim budne – kao da je uvek poluuspavan sa dva prorešćića na blago pegavom licu. Ben je bio bolno stidljiv i podsećao me je na Bambija – kestenjastu

kosu je gelom učvrstio u savršene šiljke i imao je ogromne smeđe oči, koje su bile još privlačnije zbog crnpuraste kože.

Zahvaljujući njihovim smešno velikim kezovima i ljubaznom ponašanju kad su me povelili na ručak, brzo sam osetila da mi se briga što sam u novoj školi topi. Takođe, bila sam zahvalna jer me novi razred nije potpuno odbacio.

Doduše, kad smo kod toga, bila sam i te kako iznenađena pošto su se njih dvojica pojavila na mojim vratima iste večeri i pozvala me da izađem da se igramo. Sedeli su na identičnim plavim be-em-iks biciklima i vrhovima patika pritiskali pedale napred-nazad. Morala sam uzbuđeno da im se nasmešim. Bilo je to prvi put u životu da je neko došao na vrata i pozvao me.

Nažalost, mama je smatrala kako je prerano da lunjam ulicama Pisvuda sa dva dečaka koja nije poznavala. Napravila je kompromis i pozvala ih da uđu da se igramo unutra – naravno čim pozovu mame i kažu im gde su. Dečaci su razdragano prihvatili poziv i bez trenutka oklevanja ostavili bicikle u našem prednjem dvorištu. Sećam se da sam pogledala bicikle i nasmešila se za sebe pri pomisli kako nov kraj mora da je bezbedan, pa sam zatvorila vrata i ušla za svojim novim drugovima. Osećala sam se željeno i prihvaćeno.

Odnos s dečacima je počeo s mnogo uživanja i poleta, dok su pokušaji da se prijateljim s devojčicama bili mnogo problematičniji. Bile su čvrsta grupa, a još ušuškanija zbog toga što su one (Lora, predvodnica, Mišel, Beki i Nikola) imale za sebe posebno ime – *Ružičaste sanjalice*. To ime je iskorišćeno i za naziv njihovog ženskog benda. Čim sam čula za to, ne mogu da izrazim koliko sam želela da me uključe u svoje društvo, ali izgleda da su mi prijateljstva koja sam već ostvarila s dečacima ugrozila mogućnost da postanem zvezda u osnovnoj školi i da steknem drugarice. Da, čak i

kad si u uzrastu od devet godina, društvena politika je sasvim neprijatna.

Nije im se dopadalo što se družim s dečacima i to će mi reći dok me budu ispitivale dopada li mi se jedan od njih i jesam li ga poljubila. Bilo mi je užasno što su me tako isleđivale i što sam se osećala kao potpuni autsajder. Nažalost, kad mi je mozak obuzela neka glupost o potrebi da budem prihvaćena, rešila sam da je za mene najbolje da prekinem veze s Robertom i Benom. Stidim se kad kažem, ali ignorisala sam ih, sedela odvojeno za ručkom, bežala od njih na odmorima – računala sam da je to jedini način da *Ružičaste sanjalice* (ne mogu da poverujem da mi je toliko bilo stalo do grupe devojčica koje su sebe tako nazivale) požele da me uvrste u svoju družinu.

Na trenutak sam pomislila da sam u tome uspela.

Lora me je jednog dana za ručkom pozvala da im se pridružim. Konačno sam, pomislih, ušla.

O, kako sam bila glupa.

Sve je bila čista nameštaljka.

Sela sam na slobodnu plastičnu narandžastu stolicu, spremna da uživam u prvom ručku sa svojim novim najboljim drugaricama, ali odmah sam osetila da stolica poda mnom popušta. Odletela sam unazad uz prodoran krik i tresnula na leđa s nogama uvis – bele pamučne gaćice na izvol'te, a dostojanstvo rasuto uz mene po podu. Nikad se nisam osećala tako poniženo.

Otrčala sam u ve-ce, izrešetana poniženjem, a za mnom su pošli Robert i Ben. Bog im pomogao, čak su ušli u žensku klonju da vide je li mi dobro. Ne bi mnogo dečaka zašlo na tako strašnu teritoriju, ne mareći hoće li ih uhvatiti vršnjaci.

U tom ve-ceu ponovo smo uspostavili prijateljstvo. Dali smo jedni drugima čvrsta obećanja – da ja više nikad neću

biti takav gubitnik i da ćemo se nas troje držati zajedno kao trojac dok je sveta i veka. Bio je to izuzetno sladak trenutak koji nas je učvrstio kao ujedinjenu silu.

Imala sam svoje dečake, ništa mi više nije trebalo.

Ben

Devet godina...

Nije prošlo mnogo vremena od onog uzvišenog trenutka prijateljstva kad je mamu i mene ostavio tata. Prosto se digao i otišao bez ikakvog objašnjenja, bez izvinjenja i osećajnog opraštanja. Izgledalo je da mu je bilo lako da preseče porodične veze i negde drugde započne nov život, ne mareći što možda nikad više neće videti onog nevinog dečaćića koji je obožavao tlo po kom je ovaj hodao.

Našao je drugu ženu. Neku koja je radila s njim u policiji – isto pozornicu. Mislim da nije bila mlađa od mame, što je inače uobičajena pojava. Čak mislim da nije bila ni lepša, ni bolja, ni inteligentnija – ali zar to i nije normalno da mislim? Oduvek sam mamu smatrao lepom, sa onom kratkom kosom crnom kao gavran i tamnosmeđim očima, onako sitnog tela zbog kog je izgledala krhko i lomno – ali zapravo, bila je od čelika, što sam s vremenom shvatio. Bila je dovoljno čvrsta da podnese nekoliko životnih udaraca. Možda je nova žena u tatinom životu bolje od mame shvatala pritisak koji su trpeli na poslu, ali tom pretpostavkom ne želim da opravdam ono što je uradio.

Najviše me je bolelo to što je ona, ta nova žena, imala dete. Sina po imenu Džordž, nekoliko godina mlađeg od mene. Tata ga je prihvatio kao rođenog – kao zamenu za sina kog je ostavio. Izgleda da je bilo baš lako.

Naravno, ništa od toga nismo znali čim se dogodilo, samo smo s vremenom saznavali deliće priče od bake i tetaka. To, svakako, nisu nameravale da nam pričaju, ali bi im povremeno izletelo. Delići podataka koje sam uspeo da spojim.

Znate, nije čak ostavio ni poruku kojom bi nas obavestio da odlazi. Shvatili smo po tome što je većina njegovih stvari nestala. Uradio je to dok sam ja bio u školi, a mama na poslu. Kakva kukavica!

Kad me je tog poslepodneva mama pvela iz škole, pitao sam može li Robert da dođe na večeru (Medi je bila nečim zauzeta, ne sećam se čime), a mama je, ne znajući za prazninu koja nas očekuje kod kuće, s radošću dozvolila, kao i obično. Robert je uvek dobrodošao.

Čim smo ušli na ulazna vrata, shvatili smo da nešto nije u redu. Kuća je bila hladnija, kao da je u njoj nešto nedostajalo. Osećanje je bilo poput onog kad se vratite i zateknete opljačkanu kuću. Bilo je nečeg uznemirujućeg i drugačijeg.

Mama je uzdahnula. To joj je bila jedina reakcija na ceo slučaj – uzdah – kao da je znala da se tako nešto sprema. Kao da je znala da će nas taj beskorisni stvor kog je zvala mužem napustiti bez trunke ljubavi posle trinaest godina braka.

„Dečaci, hoćete da se igrate u dvorištu dok ja spremim večeru?“, pitala je, uspevši to da izgovori snažnim i smirenim glasom.

„Trebali li da se presvučem posle škole?“, upitao sam. Nikad mi nije dozvoljavala da se igram u uniformi, obično bi mi majicu stavljala na pranje čim je skinem – uspevala je da trenira strogoću.

„Ne, u redu je, dušo.“

Htela je da me spreči da se popnem na sprat za slučaj da je tatino bekstvo očigledno – otvoreni plakari bez odeće, prazne vešalice nemarno rasute po sobi da bi što pre utekao. Želela je da me poštedi bar tog bola, te neprijatnosti.

Svejedno sam znao. Kažu da deca imaju šesto čulo za te stvari, a ja sam ga svakako imao.

Klimnuo sam glavom i odvuкао se napolje s Robertom. Bez reči smo se uputili udno bašte, daleko od kuće, pa se popeli na moju kućicu na drvetu. Tata mi ju je napravio kao poklon za prošli rođendan, poslednji kom je prisustvovao. Beše to kvadrat drveta, metar i dvadeset s metar i dvadeset, s ravnim krovom i prozorčedom okrenutim prema kući – mama se u nekom trenutku ponudila da stavi zavesice na njega, ali ja sam smatrao da bi to kućici oduzelo dečaćki duh. S krova je visio i prolazio kroz rupu u podu debeo, plav konopac, vezan u čvorove – savršen da se uspužem u svoju novu jazbinu i da se iz nje spustim. Tata mi je rekao da sam dovoljno veliki da imam svoj prostor – mada se mama uvek uzrujavala zbog moje bezbednosti, teško se nosila s mišlju da joj je dečaćić sposoban da se slobodno i pun samopouzdanja penje i spušta.

Dok smo sedeli tamo tog tmurnog poslepodneva, okrenuo sam se prema Robertu. Primetio sam da nervozno gricka donju usnu, pa mi je sinulo da je i njemu jasno.

„Mislim da mi je tata otišao“, tiho sam rekao. Osećao sam se čudno što to kažem naglas. Kad sam čuo reči koje sam izgovorio, morao sam da sagledam istinu i dozvolim da mi se tuga prišunja i čvrsto mi stegne srce. Osećao sam se tako... razočarano.

„Aha...“, kazao je Robert zabrinuto me posmatrajući.

Sedeli smo neko vreme u tišini jedan do drugog i gledali u moj porodični dom. Dotad je to bilo bezbedno mesto, ali

je naprasno i nasilno postalo mesto neizvesnosti. Naravno da smo svi čuli da se roditelji razvode; nisam bio prvi od vršnjaka kome se to dogodilo. Jedna devojčica iz razreda nikad nije ni upoznala oca, otperjao je pre nego što se rodila, te tako, da, znali smo za to i pribojavali se da se i nama ne desi. Svaki put kad bi došlo do prepirke za kuhinjskim stolom ili neslaganja oko pravca u kolima, osećali smo kako se briga prikrada. Za mene se tad košmar pretvorio u stvarnost. Milioni pitanja su mi se rojili po glavi dok sam razmišljao zbog čega je otišao, jesam li ja nešto uradio da ga uznemirim, hoćemo li morati da se iselimo i napustimo Pisvud, hoću li ga ikad više videti i da li me još voli.

Razmišljao sam o tom jutru sa ocem, kad sam ga poslednji put video, pa sam tražio neke tragove upozorenja – time sam se bavio godinama pošto bi mi se nedobrodošlo javio u mislima. Zanimalo me je da li je išta ukazivalo na to da je nervozan zbog velike odluke koju je rešio da sprovede u delo, da li mi je pokazao iole više nežnosti nego obično ili mu je bilo žao što me ostavlja. Koliko sam mogao da procenim, ničeg od toga nije bilo. Nije bilo ni pogleda ni čudnih reči koje treba da dešifrujem. Sasvim obično jutro – čitao je novine za doručkom, pa otišao na posao.

„Biće sve u redu“, rekao je Robert na kraju i klimnuo glavom.

„Aha...“

„Uvek ćeš imati mene.“

„Hvala ti“, uspeo sam da izustim pre nego što sam brižno u plač, jer više nisam mogao da obuzdavam tugu.

Robert me je zagrlio i čvrsto držao, te tako u tišini postao moje uporište dok sam se ja raspadao.

Tako smo sedeli pola sata.

Ništa više nismo rekli.

Nakon toga nikad nismo pomenuli moje suze, ali tog poslepodneva se sve promenilo između nas. Bili smo izloženi nečemu za šta naši osetljivi mladi umovi nisu bili spremni, bolu od kog bismo, u idealnom svetu, morali biti zaštićeni. Tata me je napustio, odbacio me kao istrošen i iznošen džemper. Ničim nije pokušao da me spase bola zbog odlaska – u stvari, Robert, sa samo devet godina, učinio je više da me uteši nego rođeni otac. Kako je to jadno. Ona ranjivost koju je ta situacija izazvala upravo je omogućila da se među nama izgradi čvršća veza. Od tog časa se Robert preobrazio iz mog najboljeg druga u moju nepokolebljivu uzdanicu, i ja sam ga zbog toga obožavao.